

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 382
Gener/Febrer

2026



*Obrint traça cap a la Passada del Bergús, amb el Port de Ratera, la Punta Estasen
i el Tuc de Saboredo al darrere. Foto de Teresa Reverter.*



<https://ateneudesvern.cat/seas/>

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 9 de gener de 2026

Conferència "Nutrició per a un bon rendiment a la muntanya" per Cristina Capella, a les 19.30 h a la Sala Piquet

— 11 de gener

Excursions al tossal de la Baltasana de les muntanyes de Prades (Baix Camp-Conca de Barberà), amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 de gener

Excursió matinal a la Penya Bruguera (Baix Llobregat), amb sortida de l'Escola Montseny a les 8 h

— 17 i 18 de gener

Cap de setmana a Núria de la nova secció SEAS+35

— 25 de gener

Excursió Secció Infantil al castell de Burriac (Maresme)

— 7 de febrer

Excursió de SEAS+35 amb raquetes i esquiu al refugi de Comes de Rubió i pic de l'Orri (Alt Urgell)

— 8 de febrer

Excursió matinal a Castellsapera (Sant Llorenç del Munt-l'Obac, amb sortida de l'Escola Montseny a les 7.30 h

— 8 de febrer

Excursió de la Secció Jove

— 13 de febrer

Conferència "La cura dels peus per anar a la muntanya" per Teresa Montero, a les 19.30 h a la Sala Piquet

— 15 de febrer

Excursions a Sant Hilari de Sacalm i Sant Miquel de Solterra (Selva), amb sortida del Parador a les 7 h

— 21 i 22 de febrer

Cap de setmana a la neu al Capcir (Pirineu francès) en què també hi participaran la Secció Jove i la SEAS+35

— 29 de febrer i 1 de març

Sortida d'hivern de la Secció Infantil a Tuixén i Pedró dels Quatre Batlles (Port del Comte)

Normativa per als articles del butlletí de la SEAS.

- Els articles tindran un màxim de 5 pàgines del butlletí amb les fotografies incloses.

Això vol dir que el text ha de tenir unes 2.350 paraules com a màxim o 11.800 caràcters sense comptar els espais. Cada fotografia ocupa unes 110 paraules (500 caràcters), que s'hauran de descomptar del màxim. Així és que un article de 5 pàgines i 1 fotografia tindrà 2.240 paraules (11.300 caràcters) i un de 5 pàgines i 5 fotografies tindrà 1.800 paraules (9.300 caràcters) com a màxim.

- Els articles s'han de lliurar en format word.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern



Art Floral i Interiorisme

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103



CERAMIQUES
ART en FIBRES VEGETALS

CISTELLERIA BALLART

Bonavista 82. Tel 933711364

**IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES**

CARROS AMB ESQUÍS

Teresa Reverter Sala

Comencem descrivint l'equip. A l'inici n'hi havia un, format per sis amics que ja havien fet algunes d'aquestes intrèpides aventures amb esquís junts, els Carros de Foc en seria una altra. Però tres d'ells van haver de cancel·lar la sortida, per diferents motius. Què feien els altres tres, el Manu, el Rubén i el Joan, anular/postergar per a l'any vinent, o buscar alternatives? El guia, el Roger, ja estava contractat!

Van decidir doncs provar aquesta última opció. L'alternativa implicava buscar relleu als que ho havien deixat, i van fer una llista de possibles candidats. D'aquest càsting en van sortir el Miguel, el Pere i jo. Cal dir que el Pere era el primer cop que feia esquí de muntanya, però, prejubilat de poc, s'ha llençat a ampliar el seu camp d'experiències a la muntanya i li feia molta il·lusió provar l'esquí.



El Roger fent una selfie amb tots els membres de l'equip. D'esquerra a dreta, Miguel, Joan, Manu, Teresa, Rubén i Pere. Foto de Roger Martorell.

Així doncs sortim el divendres 21 de març a la tarda, per fer nit a Les i l'endemà estar frescos per emprendre l'aventura. Les previsions de temps no acompanyen gaire, pluges i nevades gairebé cada dia. Aquell mateix vespre ens arriben notícies que havien tancat els accessos al Parc Nacional d'Aigüestortes per perill d'allaus. Tenim la família preocupada, però el guia no ens diu que hagi canviat de plans. Endavant doncs.

Haviem quedat amb el Roger a les 9.15 al pàrquing de La Peüllà, per accedir al refugi de Saboredó per la vall de Gerber. No és el camí habitual, però plovia fins a la cota 2500. Això volia dir que l'accés al parc des de l'Aran implicava fer una bona caminada amb els esquís a l'esquena fins a trobar neu. L'única opció era per Gerber. L'hora tampoc era gaire habitual de sortir, però la previsió de temps era pluja i neu que aniria baixant de cota fins a 1500 durant la nit i pararia cap a les 9.

Quan ens trobem, el guia no en sap res, del tancament del parc, però no en fa gaire cas: l'Aran és campí qui pugui, això ho deuen fer per l'accés des de Sant Maurici, per als pixapins de Barcelona. El cert, però és que tornem a canviar de plans, no pujarem per Gerber sinó per la vall de Ruda, justament per seguretat, pel perill d'allaus. Pugem per la pista amb els cotxes fins a trobar neu, passat el pont de Lo Campo. Ja no hi ha marxa enrere, ens calcem els esquís i comencem sota l'aiguaneu,



Flanqueig cap a la Passada del Bergús. Foto de Teresa Reverter.

que després es convertirà en neu. Un cop deixada la pista, el paisatge és idíl·lic, remuntant entre avets i un bon gruix de neu que propicien les primeres arrebossades. Ens va nevant fins a arribar al refugi, que està tres quartes parts cobert de neu. Fem un mos i amb les motxilles descarregades, i aprofitant que ha deixat de nevar i ha sortit el sol, anem a fer un volt cap al vessant nord. Serà una incursió molt interessant en què el Roger ens farà una demostració de com es fa per esbrinar l'estabilitat de la neu. Fent un forat de ben bé metre i mig, ens mostra les diferents capes de neu i l'estabilitat o no d'aquestes.

El refugi de Saboredo és petit, sense dutxa a l'hivern i els lavabos a l'exterior, però entranyable, amb unes vistes increïbles des de la màrrega estant, i els guardes, la Mariona, el Marc i l'Àlex, encantadors. Ja entrada la nit, el Marc i el nostre guia, el Roger, surten a buscar nou joves que havien de fer nit al refugi i encara no han donat se-

nyals de vida. Tornen sense tenir-ne notícies, però suposen que, en enxampar-los la nit han decidit passar-la al refugi lliure Mataró, cosa que després confirmaran els bombers. Sense aquests joves, podem gaudir del refugi per a nosaltres sols.

L'endemà ens llevem nevant, i així seguirà tot el dia. Tenim tres opcions per arribar al refugi Amitges. El Roger escull el port de Ratera, per les millors condicions de neu. Cada dia és una sorpresa la ruta que seguirem, fins a última hora no ho sabem: ens amotllem al temps i estat de la neu. Un cop al coll de Ratera, tenim la possibilitat de



*Entrada del refugi Saboredo amb un bon gruix de neu.
Foto de Teresa Reverter.*

pujar al cim, però es descarta per la poca visibilitat i el fort pendent final (35-40°). Fem un sífó per remuntar per la canal del Guarda i baixem cap a l'estany dels Barbs. El Joan, el més veterà del grup (setanta-sis anys), decideix no fer la remuntada i ens l'hauríem d'haver trobat directament a l'estany. No és així i després d'una estona d'un cert neguit, aconseguim contactar amb ell, a través del walkie-talkie que li ha deixat el Roger. Havia seguit la ruta del GR estiuenc, que no és ben bé el mateix camí que amb neu. Arribem contents al refugi perquè malgrat el temps, hem tingut una neu immillorable.

Amitges és un refugi gran (74 places), de les quals sols les ocupàvem nosaltres set i una parella de nord-americans amb el seu guia. Tot un luxe també.

El tercer dia es desperta amb un cel blau, sense rastre de núvols. Amb el tou de neu que ha caigut el paisatge és espectacular! Serà l'únic dia assolellat que tindrem, cal aprofitar-lo. Desfem l'últim tram del camí d'ahir, travessem l'estany dels Barbs pel mig i remuntem la falda del Ratera. És el mateix camí, però sembla un altre, amb la lluminositat del cel immaculat. Ens dirigim cap a la passada del Bergús fent un llarg flanqueig. Aquí el Roger ens aconsella deixar uns 50 m entre nosaltres, per precaució, ja que passem molt a prop de les parets i podríem tenir un ensurt en forma d'esllavissada. L'últim tram fins a arribar al coll, uns 10 metres, el fem grimpant per la neu amb els esquís a la mà: massa costerut per dur-los posats. Mirant enrere veiem la nostra traça, sola, trencant el mantell blanc. A l'altre cantó del coll la verticalitat fa basarda, però no podem quedar-nos aquí, hem de seguir endavant! Encara sort que la neu és excel·lent! Fem una bona esquuada per un parell de pales i,



*Grimpant cap el coll de la Passada del Bergús.
Foto de Manu Llabrés.*

remuntant altre cop amb els esquís als peus, per sota la penya del tuc de Podó arribem al cim del tossal dels Óssos. Allà baix, petit, veiem el refugi Colomers, el nostre destí. Girem la vista i veiem les empremtes en zigzag que hem deixat a les dues pales des del coll. Espectacular! Sembla mentida que hàgim baixat per allà!

Fins ara hem tingut un dia fantàstic, però el cel s'està encapotant. Després de fer un mos, iniciem el descens cap a Colomers, però a mig camí ens dividim: Manu, Miguel i Rubèn, que no en tenen prou, amb el guia enfilen cap al tuc de Balaguera. Remunten uns 300 m, però no fan cim perquè els entra la boira. Ens retrobem tots plegats al re-



Remuntant sota la Pena del Tuc de Podo. Foto de Teresa Reverter.

fugi. Aquest el compartim amb uns amics del guarda, i ningú més!

El quart dia s'aixeca nevant intensament. Com que la previsió no és de millora, farem una etapa més curta de la que hauria de ser i ens ho prenem amb calma: no sortim fins a les 9 h. Estem contents perquè podem deixar piolet i grampons al refugi, ja que no els necessitarem i l'endemà, com que hem de tornar per aquí, ja els recuperarem. Sembla poca cosa, però la nostra esquena ho agraeix.

Ens dirigim cap a la vall de Caldes fins al coll del mateix nom. Comencem amb una visibilitat molt dolenta, però després, de tant en tant tenim ullades de sol i aprofitem per fer fotos. El descens fins al refugi Ventosa és genial. Aquest refugi està regentat per Miquel Sánchez, integrant de la primera expedició catalana que va fer cim a l'Everest, el 1985.

Després de menjar uns ganyips, els incansables d'ahir fan una altra incursió per una ruta que els ha indicat el Miquel, el guarda del refugi, fent-los prometre que en guardarien el secret. Els anàvem seguint des de

dins el refugi estant, fins que els hem perdut de vista. Tornen molt contents de la baixada "secreta" que han fet. En aquest refugi ja som "multitud": ens retrobem la parella de nord-americans, un grup de sis francesos i els comandants d'un grup de soldats en pràctiques que tenim acampats a fora. Quatre taules parlant quatre idiomes diferents!

Després de sopar, el Rubén, mig de broma, proposa fer una sortida nocturna, amb frontals, per travessar l'Estany Negre, al peu del refugi. El Miquel i el Pere li prenen la paraula i som-hi, tots tres cap al llac. De tornada els intercepta el sentinella de guàrdia dels soldats. Devien conèixer la contrasenya perquè els deixa passar sense problemes.

Cinquè i últim dia. S'aixeca ennuvolat de nou. Sortim puntuals perquè la ruta és llarga. Desfem l'itinerari d'ahir fins al port de Caldes. La baixada per la vall, genial. Com cada dia, amb neu nova i bona temperatura per conservar-la. De camí trobem un altre grup de militars. Segons ens van explicar, n'hi ha cinc, de grups, repartits pel parc. Estan fent pràctiques durant una setmana, amb una motxilla de 25 kg a l'esquena,

dormint sobre la neu, protegits per parets de neu amb sostre de lona que es construeixen ells mateixos. L'últim dia els deixen dormir tots junts al refugi Amitges. Sort que no hi hem coincidit!

Passem per Colomers a recollir el material que havíem deixat ahir i aprofitem per dinar una mica. Un cop agafades forces, ens calcem els esquís i baixem fins al llac del mateix nom que el refugi. Està gelat. El creuem i al bell mig posem pells perquè toca remuntar per l'altre vessant. El Roger ens recomana no descalçar els dos esquís alhora per seguretat: la superfície més gran de l'esquí ens assegura més del possible trencament del gel. A les vores del llac podem veure la transparència de l'aigua. No hi ha tant gruix!

Remuntem cap al port de Sendrosa entre petits estanys gelats i bosc d'arbres emblanquinats. De conte. Algú diu: em quedaria aquí, assegut, sense fer res, sols escoltant el silenci.

Contents, traïem pells perquè ja no les haurem de tornar a posar. Estem cansats. La

baixada és força suau i bonica. Passem de llarg el primer refugi, Saboredó. Sembla qui sap quan que hi vàrem fer nit! Anem a buscar la vall de Ruda, creuant pel bosc que el primer dia vam fer de pujada. De baixada es fa més difícil anar esquivant els arbres. També hi ha més neu. Ho constatarem perquè ens trobem els cotxes ben nevats, i la pista també, més enllà d'on vam deixar-los. Amb compte desfem la pista fins al pont de Lo Campo. Feina feta!!!!

Ha estat una gran experiència. Malgrat que el cel no ens ha acompanyat gaire, hem d'agrair poder gaudir de neu acabada de caure, i que, amb una temperatura excel·lent, feia que estigués flonja, ideal per fer bona traça a la remuntada i ideal per al descens. I per les caigudes, poques, fer-les més lleugeres, físicament (que no anímicament). El que no ho era tant era posar-se dempeus: amb 10 kg a l'esquena es feia difícil recuperar la verticalitat, moltes vegades calia desempallegar-se de la motxilla per recuperar-la un cop drets.

Hem gaudit de la immensitat i la solitud de la natura, tota per a nosaltres sols.



Llac i refugi de Colomers. Foto de Teresa Reverter.

PERLES DEL TIROL (II)

Manu Llabrés Laguarda

15/11/2024 GUFFERTSPITZE (2195 m)

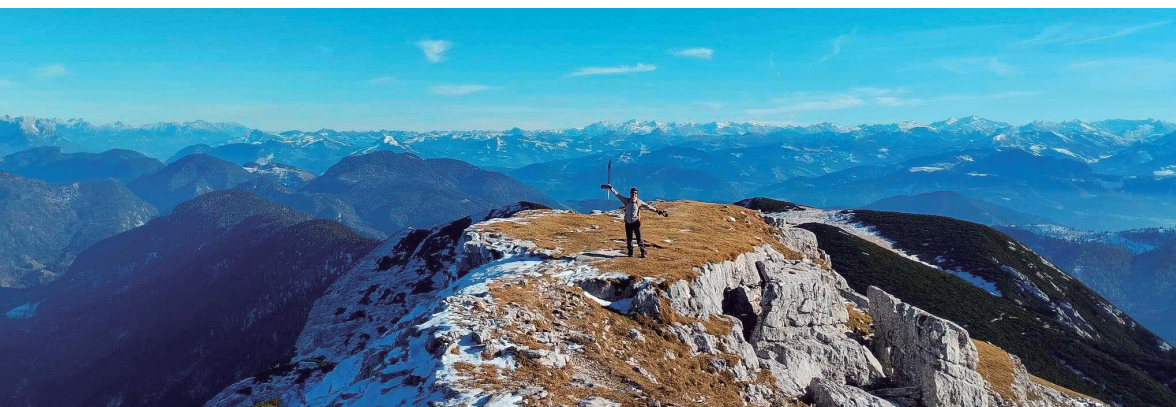
L'Achensee o llac Achen és un altre centre de turisme de muntanya de primer ordre al Tirol. Al seu voltant hi ha un munt de rutes per fer amb esquí de muntanya o caminant, segons l'època de l'any. Per exemple, molt a prop hi ha l'estació d'esquí alpí Maurach am Achensee. S'hi accedeix mitjançant un telefèric, el Rofan seilbahn, que et puja en un tres i no res des del poble de Maurach (931 m) fins a la cota 1.840 m. Des de l'estació superior del telefèric es pot accedir a molts itineraris d'esquí de muntanya o raquetes de neu cap a cims propers, com el Rofanspitze (2.259 m) o el Seekarlspitze (2.261 m). Cims sense cap dificultat tècnica. Fora de la temporada hivernal, són també itineraris molt bonics i ben senyalitzats que es poden fer a peu.

En aquesta ocasió, vàrem vorejar tot l'Achensee i vàrem seguir fins al poble

de Steinberg am Rofan. A l'entrada del poble, hi ha un aparcament des d'on surt el corriol que duu cap al cim. Des del pàrquing estant es pot contemplar la massa calcària grisenca del cim principal i secundaris, destacant per sobre d'un bosc frondós. Aquest cop l'ascensió la vàrem escollir per la seva orientació a sud que ens permetria gaudir del sol durant tot el recorregut.

El camí comença per dintre d'un bosc de pins alts i esvelts, però a mesura que vas guanyant cota, els pins van perdent alçada fins a convertir-se en una mena de garriga que permet gaudir de molt bones vistes, donat que aquest cim queda prou isolat.

A diferència dels dies anteriors, vàrem trobar altres muntanyencs pel camí i al cim. Sense aglomeracions, que el Tirol és molt gran. Un simpàtic alemany amb qui



Vista panoràmica excepcional, de tornada del Guffretspitze. Foto d'Ignasi Planas.

vàrem estar xerrant al cim, ens va anar situant els cims que ja havíem recorregut els dies anteriors i altres pendents, tot mirant cap al sud. Cap al nord, ja a territori alemany, el paisatge és tot pla, amb grans llacs.

Distància: 11,7 Km. Desnivell: +1.270 m

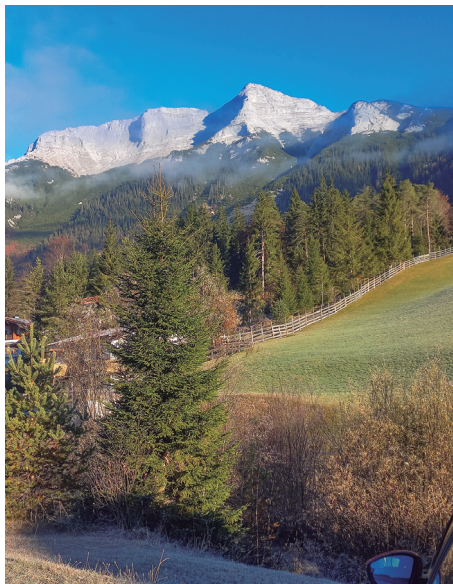
16/11/2024 SCHEFFAUER (2.111 m) & THIERBERG (721 m)

Satisfets amb l'experiència de fer ruta per la cara sud del dia anterior, per aquest dia vàrem escollir una altra ruta assolellada, la cara sud del Scheffauer, a la serralada Wilde Kaisergebirge, la mateixa del primer dia, però a l'extrem contrari de la serralada. És un cim molt proper a Kufstein.

Vàrem sortir de l'aparcament (de pagament, és clar) del poble Hinterstein, situat prop de la Bärnstattkapelle i també prop del llac Hintersteiner See (el llac de Hinterstein, al final tots els noms tenen el seu per què i acabes agafant-li el truc a això de la toponímia germànica).

El corriol núm. 821 s'endinsa per un bonic bosc d'avets on una colla d'isards bruns ens van distreure durant una estona jugant a fet i amagar. Al cap d'uns 340 metres de desnivell positiu el corriol aboca a un petit pla assolellat amb un parell de bordes (Steiner Hochalm), on també es pot arribar còmodament per carretera, per cert. Recordem aquests masos, que tornaran a sortir més endavant de la crònica. Des d'aquest mirador, la vista sobre el llac és captivadora.

En aquest punt, cal agafar el corriol marcat amb el núm. 814a, que segueix després amb el núm.814, que és el que duu fins al cim desitjat.



*El Guffertspitze vist des de Steinberg am Rofan.
Foto de Manu Llabrés.*

L'avetosa es va diluint per donar pas a una garriga de pins rabassuts i després ja a un combinat de roca calcària i herba. En algun vessant obac encara queden restes de l'enfarinada de dies anteriors. Mirant cap al sud tenim les pistes d'esquí Skiwelt Kaiser que ja comencen a tenir aïres hivernals.

El camí va fent amunt, sense dificultats tècniques, obrint noves perspectives a cada revolt. Una gran creu confirma que has assolit el cim.

Al cim vàrem establir conversa amb un parell de joves, un basc i l'altre francès, que treballen a Kufstein i havien vingut tot caminant des del poble, ascendint per la cara nord (freda i ombrívola). Els vàrem oferir baixar amb nosaltres pel vessant sud (el nostre camí de pujada) i després acompanyar-los en cotxe fins a Kufstein. Aquesta seria l'opció per fer una travessa

pels dos vessants de la muntanya, amb suport logístic, és clar.

En arribar als masos esmentats a la pujada (Steiner Hochalm), vàrem veure que en un d'ells una pobra dona molt gran amb les mans força deformades per l'artritis servia begudes, mentre un home també molt gran (el seu?, no ho vàrem demanar), però amb mans prou destres per tocar una arpa, entretenia el personal segut a les taules cantant cançons picants en dialecte local. Nosaltres quatre érem els únics forasters: tots reien molt amb els acudits, menys nosaltres.

Després de rehidratar-nos amb una bona cerveseta i compartir aquesta estona entranyable, reprenguérem la marxa fins als cotxes.

Distància: 8,6 km. Desnivell: +1.160 m

Donat que la matinal ens va deixar encara tarda lliure, vàrem aprofitar per pujar a un petit cim, molt proper a Kufstein, el Thierberg (721 m), des del Gasthof Neuhaus.



Vista cap al sud de la serralada Wilde Kaiser, tot pujant al cim del Scheffauer. Foto de Manu Llabrés.



L'avi arpista picant. Foto de Manu Llabrés.

Aquest promontori queda ben bé al damunt de Kufstein, però a l'altra banda del riu Inn i permet gaudir d'una panoràmica esplèndida del Wilde Kaisergebirge, així com de l'àrea propera de la vall del riu Inn.

Distància: 1,7 km. Desnivell: +120 m

17/11/2024 BERLINER HÜTTE (2.042 m)

Per l'últim dia sencer que ens restava a les muntanyes tiroleses, vàrem voler fer una aproximació als tresmils de la frontera amb Itàlia, als Alps de Zillertal. Aquesta àrea és de les més visitades al Tirol. Mayrhofen és la població més coneguda del Zillertal, tant per les excel·lents possibilitats d'excursionisme, com d'esquí a la zona. Els cims més alts conserven glaceres i les valls són paradisos on perdre's. Hi ha un servei d'autobusos que recorren la vall, així com un tren per facilitar les aproximacions.

Nosaltres vàrem enfilar cap a Ginzling i des d'allà una pista que s'endinsa per una vall angosta fins a l'aparcament (de pagament) de la impressionant Alpen-gasthaus Breitlahner (1.257 m) oberta des de maig fins a setembre.

Encomanats del bon fer austríac, vàrem pagar en el parquímetre (ni cobradors, ni barreres, ni cap dels controls necessaris per assegurar el cobrament a les zones mediterrànies, per exemple) i vàrem començar la ruta per una pista nevada.

Ben aviat es creuen unes petites cases de fusta i s'obre la vall entre altes parets de roca i boscos. Tot seguit, la pista agafa pendent i les parets de la vall s'acosten, roca descarnada i salts d'aigua arreu.

La Grawandhaus (1.640 m) ofereix la possibilitat de fer una parada i refrescar-se una mica, si la trobes oberta.

Més amunt, la vall es torna a obrir en alguns plans i aquí vàrem poder gaudir del sol de nou, ja que tot el recorregut anterior era obac, fred i nevat. Aquí trobem un altre refugi (un altre refugi tancat), l'Alpenrosen hütte (1873 m) amb altres bordes en el mateix pla. El nom de "roses dels Alps" prové d'una gemma de color vermell intens que es troba en aquesta zona i que també es coneix com a granat.

D'aquí surt un corriol graonat que s'enfila muntanya amunt en ziga-zagues. Passa per un monument en memòria dels membres dels clubs alpins alemanys i austríacs que van perir a les diferents guerres mundials del segle passat.

El corriol empedrat continua pujant fins a arribar al Berliner Hütte (2.042 m). Es tracta d'un majestuós edifici de pedra i fusta de quatre plantes (sí, quatre!), a dues aigües que no saps si encaixa o no en el també majestuós circ de muntanyes i glaceres que el bressolen.

Aquest refugi va ser construït per la secció berlinesa del club alpi alemany (vet aquí el perquè del nom). Estava tancat al mes de novembre, però sembla ser que l'interior és encara més impactant: un gran rebedor tot folrat de fusta amb una ampla escalinata que condueix als pisos superiors, un menjador amb canelobres penjant del sostre... Val la pena buscar excursions pels voltants com a excusa per passar un parell de nits en un edifici tan singular.

Quan aquest edifici va ser construït el 1885, a tocar de les glaceres del Grosser Mösel (3.480 m), l'indret exterior devia ser encara més impactant. Tot i així, avui dia no deixes de contenir la respiració quan admires els gegants alpins que el guarden, les morrenes glacials que han esculpit la muntanya i testimonien un passat més fred.

Tornada pel mateix camí de pujada.
Distància: 1,7 km. Desnivell: +120 m



El Berliner hütte i un servidor. Foto d'Ignasi Planas.

18/11/2024 PENDLING (1.563 m)

La llum de la darrera albada a Kufstein ens va descobrir la nevada que havia caigut durant el vespre anterior. No obstant això, el dia es presentava clar i transparent. Decidits a no desaprofitar les hores que ens quedaven fins al moment de pujar al tren de la tarda que ens havia de portar cap a l'aeroport de Munic vàrem enfil·lar cap al Pendling (1.563 m), el penyal que s'erigeix desafiant a l'altra riba de l'Inn i que sembla guaitar les formiguetes humanes que circulen atrafegades per la seva base.

Vàrem conduir fins al poble de Schneeberg, on es pot deixar el cotxe per enfil·lar muntanya amunt (pàrquing de pagament). Des d'aquest punt, l'aspecte del Pendling és completament diferent: una serralada boscosa allargada sense cap encant especial. Aquesta observació no ens va desanimar.

El corriol de seguida s'endinsa en una frondosa avetosa i puja ben dret. L'espessor de la vegetació no dona opcions a observar les vistes.

La distància a recórrer és curta i el desnivell molt assequible. Tot i així, hi ha l'opció de pujar-hi en cotxe fins a la bor-

da del capdamunt, si t'agafa un dia mandrós.

En arribar als últims metres, els avets són més escadussers i deixen veure les amples vistes que ofereix aquest cim. De fit a fit, la ja coneguda Wilde Kaiser, podent reconèixer els dos cims que hi havíem assolit. A mig camí, Kufstein i l'imponent Inn, serpentejant al fons de la vall, mirant de reüll la serp d'asfalt que el ressegueix i el desafia.

Distància: 7 km. Desnivell: +600 m

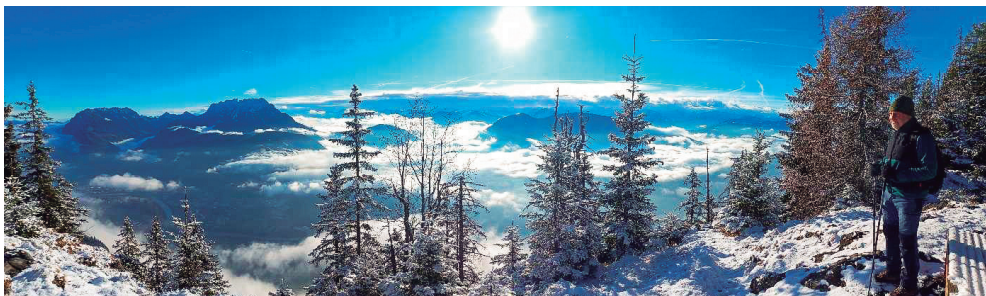
CONCLUSIÓ

Com deia en començar, aquest escrit només vol ser un esquer per animar-vos a recórrer aquestes muntanyes tiroleses i descobrir les vostres pròpies perles. N'hi ha moltes i de segur que en trobareu.

Una nota final: no he inclòs els temps emprats deliberadament, per tal que cadascú faci els seus propis càlculs sobre la base dels desnivells i distàncies, que sí estan sempre informats.

Enllaç al text íntegre:

<https://drive.google.com/file/d/1xoiSwRZtFX0IRKu2EX3mMy3MgUwwicT4/view?usp=sharing>



El Wilde Kaisergebirge (a l'esquerra de la imatge) des del cim del Pendling. Foto de Manu Llabrés.

50 ANYS DE CICLES:

UN LLIBRE IMPRESCINDIBLE QUE CALIA FER

Jordi Gironès Vilardebò

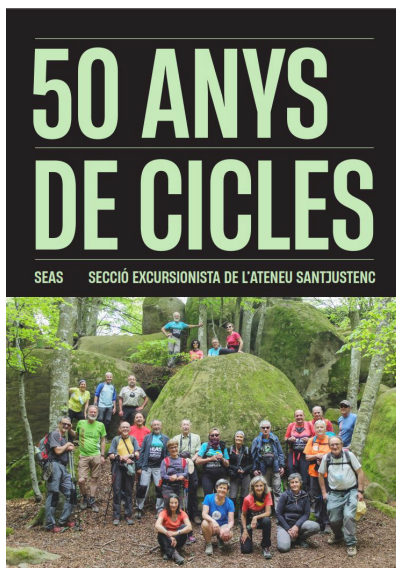
L'octubre de 2023, el Daniel Cardona i jo ens vam plantejar la necessitat de publicar un llibre que recollís la història dels 50 anys d'ençà que es van iniciar els cicles de conferències i excursions. I tot seguit vam començar a treballar-hi.

No era una feina fàcil perquè la proposta ens obligava a recuperar tota la informació de cadascun dels cicles amb les dades de cada conferència i de cada conferenciant i, pel que fa a les excursions, recopilar totes les que s'han fet amb les dates i els itineraris. Per altra banda, calia triar les imatges que havien d'il·lustrar el llibre, i havien de ser no pas de paisatges sinó d'assistents a les excursions dels cicles. Calia doncs començar a treballar-ho amb la perspectiva de publicar el llibre dins de l'any 2025, 50 anys després d'aquella primera conferència feta el 25 de gener de 1975.

Aquest llibre, i el que vam publicar el 2009 amb motiu del 75è aniversari de la SEAS, *SEAS, 75 anys de muntanya i cultura* (Miscel·lània XV del Centre d'Estudis Santjustenc), hauran estat possibles gràcies a la bona tasca feta a la nostra Secció per conservar acuradament tots els arxius, bases de dades i imatges, perquè sense aquest rigor no s'haurien pogut fer cap dels dos. Uns llibres que recullen la història i les vivències de la SEAS, per escrit i per al futur. Sense la paraula escrita, el relat i els fets es perden amb el transcurs del temps.

I centrant-nos en aquest llibre dels 50 anys de cicles de la SEAS, volem que esdevingui també un reconeixement a la participació dels conferenciants i dels assistents a les conferències i a les excursions, perquè gràcies a tots ells ha estat possible mantenir-ho durant tants anys fins al punt de fer possible garantir la seva continuïtat.

Finalment, voldria agrair la bona disposició del soci Lluís Ayguadé per crear un disseny atractiu del llibre. Un llibre que esperem que gaudiu tots aquells que heu decidit demanar-ne un exemplar. També vull fer esment de la col·laboració de l'Ateneu i de l'Ajuntament pel que fa a l'àmbit institucional.



Butlletí de la SEAS

Núm.382 Gener/Febrer



ACTIVITATS DE LA SEAS DELS MESOS D'OCTUBRE I NOVEMBRE DE 2025

Secció Jove. Sortida als pics dels Infiernos (Pirineu aragonès)

04 i 05/10/2025 - Excursió als pics dels Infiernos des de Panticosa, amb 7 participants.

Matinal al pic de Montau (Baix Llobregat-Garraf)

05/10/2025 - Itinerari circular amb inici i final al poble d'Olesa de Bonesvalls passant pel puig de l'Antiga i cim de Montau (657 m), fondo de Montau i retorn a Olesa de Bonesvalls amb 14 participants.

Cicle "Salut i muntanya" Excursió als cingles de Sant Roc (Gironès)

10/010/2025 - Conferència "Activitat física a la muntanya: salut i benestar" per Laura Sangüesa a la sala Piquet amb 52 assistents.

12/10/2025 - L'excursió llarga va fer un recorregut pels cingles de Sant Roc de 12,1 km i +537 m i la curta un itinerari per Sant Pere de Llorà de 9 km i +283 m amb un total de 27 participants.

Secció Infantil. Excursió a la Roca Foradada (Montserrat)

19/10/2025 - Excursió a la Roca Foradada amb famílies i monitors, amb una assistència de 37 persones entre nens/nenes i pares.

Matinal a Sant Quintí de Mediona i el seu castell (Alt Penedès)

09/11/2025 - Itinerari circular amb inici a Sant Quintí de Mediona passant per les fonts de Sant Quintí, riera de Mediona, pou de glaç, pèlag de l'Escolà, castell de Mediona i retorn a l'inici, amb 20 participants.

Cicle "Salut i muntanya" Excursions a la serra de Bufadors (Osona)

14/011/2025 - Conferència "Muntanya hivernal: gaudim-ne amb seguretat" per Roger Martorell a la sala Piquet amb 56 assistents.

16/11/2025 - La llarga i la curta van començar i acabar a Santa Maria de Besora. La llarga fou de 11,4 km i +614 m de desnivell passant pel gorg Negre, el serrat de Ferrers, el coll de Beví i retornant per la serra de Bufadors. La curta fou de 7,1 km i +321 m passant per la serra de Bufadors fins al punt inicial. Amb un total de 47 participants.

Secció Infantil. Les Agudes i turó de l'Home (Montseny)

16/11/2025 - Excursió a les Agudes i turó de l'Home amb famílies amb una assistència de 15 persones entre nens/nenes i pares.

Secció Jove. Ruta per la batalla de l'Ebre (Terra Alta)

22 i 23/11/2025 - Fent a peu les serra de Pàndols i de Cavalls, i visitant el poble de Corbera d'Ebre, amb 11 participants.

Presentació del llibre "50 anys de cicles"

28/11/2025 - Presentació del llibre *50 anys de cicles* a Sala Cinquantenari, amb una assistència de 95 persones. Al mateix acte es van repartir els llibres entre el socis que l'havien demanat.

Col·locació del Pessebre de la SEAS 2025 al cim del Cogul a la serra de Busa (Solsonès).

29 i 30/11/2025 - L'excursió s'inicià al pla del Rial fins al serrat del Cogul (1.526 m) on es va col·locar el pessebre, mirador del Capolat, presó de Busa o Capolatell i tornada al pla de Rial. L'estada es va fer a l'hostal La Roda a Avia. El Diumenge es va fer una visita guiada força interessant a Berga amb visita al museu de la Patum, amb 26 assistents.



ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 3 de novembre de 2025

Altes: cap

Baixes: Gil Ros (1236), Bruna Canals (1247), Pau Canals (1248), Elna Poll (1261), Nausica Poll (1262) i Eduard Gauthier (1338).

— A la reunió d'avui Jordi Porta, Jordi Bosch i Marc Carbonell ens presenten la proposta de crear una secció, dins de la SEAS, per a majors de 35 anys i sense límit d'edat fixat. Prèviament ja ens han fet arribar un detallat estudi de les respostes rebudes, elaborades a partir d'una enquesta en què el resultat ha estat de 65 respostes i consideren que és un bon mostreig per a tenir una idea dels perfils de les persones interessades. Tot seguit exposen un esbós de les activitats previstes i la decisió de fer un calendari de tot l'any. Des de la junta veiem molt bé la constitució d'aquesta secció perquè garanteix la continuïtat des dels infantils fins als sèniors i és acceptada la creació d'aquesta secció.

— A partir d'aquest mateix mes de novembre, les inscripcions de pares i fills de la Secció Infantil ja es faran a través del formulari de Playoff com la resta d'excursions.

— Es valora positivament el darrer Concurs Fotogràfic havent passat de 29 a 39 participants i de 86 a 114 les fotografies presentades. S'estudiaran una sèrie de propostes de millora per a l'edició del 2026.

— Es decideix fer l'Assemblea General de socis el 21 de març de 2026.

— Es comenta l'adhesió que va fer la SEAS, a través de whatsapp, al manifest elaborat pels joves afectats sobre l'actitud desmesurada dels mossos d'esquadra durant la nit del 25 al 26 d'octubre dins de les Festes de Tardor del poble.

Reunió de l'1 de desembre de 2025

Altes: Gerard Galera Meifren (1348)

Baixes: Helena Vorschepoth (1790), Jordi Vilanova (1791), Aniol Vilanova (1792) i Anton Vilanova (1793)

— S'han comprat tres tendes i tres kits d'ARVA (Detector de Víctimes d'Allau), d'acord amb l'aprovació feta a l'anterior junta.

— La presentació i lliurament dels llibres *50 anys de cicles*, feta el 28 de novembre a la Sala Cinquantenari de l'Ateneu, va comptar amb 95 assistents.

— La col·locació del pessebre es va fer el 29 de novembre al pic del Cogul (Serra de Busa), va anar molt bé i va fer molt bon temps, com també es valora molt positiva la visita guiada feta l'endemà a Berga amb l'excel·lent guia Toni Gol Roca, amb l'afegit de visitar després el museu de la Patum.

— El Jordi Bosch atendrà l'espai dedicat a la SEAS de Ràdio Desvern el dimecres 17 de desembre per parlar de la SEAS +35 per tal de donar-la a conèixer a tots els santjustencs.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 93. No. 382

Taula de redacció — Leonci Canals, Maria Garcia, Jordi Gironès
Ramon Prat, Teresa Reverter i Agustí Revilla

Autoedició — Leonci Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — [B...] gràfic



ÍNDEX

Portada — Obrint traça cap a la Passada del Bergús

02 — Calendari

03 — Carros amb esquís, per Teresa Reverter

08 — Perles del Tirol (II), per Manu Llabrés

13 — 50 anys de Cicles: Un llibre imprescindible que calia fer, per Jordi Gironès

14 — Activitats de la SEAS dels mesos d'octubre i novembre de 2025

15 — Informació de la SEAS



Acte de presentació del llibre "50 anys de Cicles". Foto de Leonci Canals.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824